

S manželem jste se po čase domluvili na rozvodu?

No domluvili... Ono se to celé zase seběhlo hrozně rychle. V září v roce 1993, kdy synovi byly dva roky a tři měsíce, jsme se zase strašně hádali a exmanžel na mě začal řvát, ať si sbalím věci a že za dva dny mě už v bytě nechce vidět. Ať si jdu, kam chci, ale Alainu nechám tam. Koukala jsem na něj, jestli se nezbláznil, že tam přece nenechám tak malé dítě... V ten moment jsem začala mít panický strach z toho, co přijde, co bude, protože jsem pochopila, že on mě s Alánkem odejít nenechá. A to ani v rámci Paříže. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Ale něco jsem udělat musela.

Manžel druhý den ráno odletěl pracovně do Barcelony. A mě napadlo jediné – sbalit jen pár věcí pro sebe a pro Alánka a nejdřív nějak pročistit vzduch, nebo jak bych to řekla, a odletět k rodičům. Nechala jsem tam manželovi dopis. Napsala jsem mu, že doufám, že pochopí, že věci došly tak daleko, že to potřebujeme nechat trochu uklidnit, a že budu šťastná, když za námi přijede, strávíme spolu pár dnů, promluvíme si a uvidíme, co dál.

Maminka byla v té době v láních, tak jsem volala tatínkovi, že už to nemůžu vydržet a přiletíme. No a jen co jsme přijeli k tatínkovi, tak volal úplně nepřičetný manžel... evidentně už poněkolkáté. Křičel na mě, že na mě pošle policii, že jsem unesla dítě...

Jak vám bylo? Vy jste si fakt původně myslela, že to přijme? Vždyť už vám předtím v podstatě hrozil, že můžete zůstat bez syna...

Já nevím. Asi jsem se na jednu stranu konečně pořádně vzbouřila, ale chtěla jsem to vlastně i nějak urovnat. Když jsem ho ale slyšela, tak jsem se moc bála. Strašně. Tatínek mě uklidňoval, říkal, že přece víme, že je manžel vznětlivý, a že se to nějak vyřeší. Ať tomu dám pár dnů. No a do toho volali z agentury, že mám v Paříži skvělou rychlou zakázku pro Diora. Ráno tam, večer zpátky. Tatínek souhlasil, tak jsem na to kývla. Mezitím ještě volal manžel. Úplně obrátil s tím, že všechno promyslel, že musíme ty věci opravdu řešit klidně a že přiletí. Tak jsem mu hned řekla o té práci a domluvili jsme se, že do Prahy poletíme z Paříže spolu večer. V ten moment jsem zase byla na obláčku a šťastná, že se to všechno urovná. Ráno jsem odletěla úplně nadšená, z letiště rovnou na focení, z focení rovnou na letiště. Tam jsem čekala u check-inu na Nicolase. A on nikde. To ještě nebyly mobily, tak jsem rychle našla telefon a volala jsem tatínkovi, abych mu to řekla, a... tatínek se divil, že nevím, že Nicolas přiletěl ráno s kufrem, kufr si tam nechal, dali si spolu oběd a po obědě vzal Alánka na procházku. A já na to: COŽE? V tu chvíli ztuhl i tatínek a bylo ticho. Po chvíli mi řekl, ať do Prahy neletím, ať zůstanu v Paříži a jedu do našeho bytu.

Taky mi ale řekl, že jde v Praze na policii a nahlásí, že pohřešuje vnuka a zetě. A že si budeme volat. Zhroutil se mi svět.

Bez syna, zmatená, protože manžel, co se s vámi den předtím na něm vlídně domluvil, udělal něco úplně jiného, a vy vůbec nevíte, kde jsou: jestli v Praze, nebo v Paříži. Co jste v tu chvíli vymyslela?

Hlavní bylo je najít. Ani v nejmenším mě nenapadlo, že se stane to, co nás sledovalo. Tomu bych neuvěřila ani na vteřinu. Nikdy. Tak jsem jela do našeho bytu a okamžitě volala tatínkovi, který se akorát vrátil z policie.

Ta volala na letiště, aby se zjistilo, jestli manžel se synem neodletěl. V žádném letu z Prahy ale nebyli. Policie obvolala všechny pražské nemocnice. Nebyli ani tam. Já jsem mezitím prožívala hrozné stavy, strašně jsem se bála. Letadlo z Prahy do Paříže létalo v sedm večer, tak jsem jela na letiště, jestli tam nebudou. V tuhle hodinu už Alánek býval po večeři, vykoupaný... Rvalo mi to srdce. Bylo přišerný nevědět, kde je, co s ním je, a toužit po tom, aby to bylo v pořádku, aby mohl jít spinkat, když byl večer. No a místo toho jsem volala Paříž–Praha a jela do bytu, šílená strachy. Doma nikdo nebyl. Tak jsem jela do domu ke tchánovi a tchyni. Tam ale taky nikdo nebyl. Měla jsem od toho domu klíče, tak jsem tam chtěla jít, že na ně počkám, protože o žádné dovolené nebo výletu předtím nemluvili. Jenomže jsem se tam nedostala. Oni vyměnili zámky.

Takže komplot celé rodiny. To je první, co mě napadá, a děsí mě, jak se to stupňuje. Vidím na vás, že vás to stále bolí. To proto, že vás podvedli?

Ano. A ponížili. Ale vždycky, i těch dalších dvanáct let, co jsem bojovala o syna, mě nad vodou držel on. Moje dítě, kus mě. Dodnes je pro mě takhle strašně důležitý.

Co to na vás vlastně vymysleli?

Nicolas letěl do Prahy už ráno. Jeho rodiče v tu chvíli vyrazili z Paříže, z Versailles, kde měli dům, do Prahy autem. Zarezervovali si v Praze pokoj v hotelu, protože nevěděli, jak se podaří Nicolasovi obalamutit mého tatínka, sebrat Alánka, odvést ho do hotelu, tam nasednout i s rodiči do auta a jet zpátky do Paříže. Oni totiž mysleli i na to, že někoho napadne volat na letiště a zajímat se o seznamy pasažérů, proto jeli autem. Takhle se zdálo být všechno v pořádku, že jo. Prarodiče, tatínek a dítě jedou domů. Ten kufr, co Nicolas přinesl k rodičům, tam byl pak několik let.